

faaet Gavn af dem. Man har vel givet dem et Løntillæg, men samtidig har man forandret deres Lønningsforhold paa den Maade, at medens de tidligere havde Stigning hvert 3die Aar, har man nu indført en Stigning hvert 4de Aar, saa at de mene, at de heller ikke af disse Penge have faaet det Udbytte, som det var tilsigtet at give dem. Jeg vil derfor tillade mig at henstille til den højtærede Minister, om den Sag ikke maatte blive taget frem til fornyet Overvejelse. Det maa jo være Bestemmelser, som ere blevne trufne af den forrige Indenrigsminister, og hvordan det er gaaet til, ved jeg ikke. Man har tidligere sagt til Postillonerne, at de, hvad Lønnen angaar, skulle følges med Brandvæsenets Kuske her i København, men disses Lønning er langt højere, de have, tror jeg, indtil 1,800 Kr., og dertil kommer, at Brandvæsenets Kuske have Pensionsret, hvad disse Folk ikke have. Jeg vil derfor tillade mig at henstille dette Forhold til den højtærede Ministers Overvejelse og bede ham, om det ikke var muligt, at disse Postilloner kunde faa det, som man havde tiltænkt dem her fra Rigsdagen, da vi vedtog de to Forslag i Fjor.

Derneft har der været afholdt Samraad om et lille Spørgsmaal vedrørende Sygekassernes Sundhedsblad. Det er et Blad, der er udgaaet i adskillige Aar, og det udgaar i 27,000 Eksemplarer. Da Abonnementsprisen er 12 Øre aarlig, og det udgaar 12 Gange om Aaret, altsaa hver Maaned, bliver det 1 Øre pr. Nummer. Jeg har set en Del af disse Blade, og jeg maa sige, at Indholdet forekommer mig at være overmaade interessant og lærerigt, og jeg tror, at det vil være uhyre heldigt, om et Blad som Sygekassernes Sundhedsblad kunde spredes ud over det ganske Land, kunde blive læst rundt omkring i Hjemmene, navnlig af yngre Folk, der have Børn, især mindre Børn. Det er et Blad, hvis Indhold i mange Tilfælde vilde være til Gavn for Sundhedstilstanden indenfor Familierne. Udgiveren af Bladet, der er praktiserende Læge ude paa Nørrebro, siger, at han kan ikke vedblivende udgive dette Blad, fordi det af den ringe Betaling, som ydes, nemlig 1 Øre pr. Nummer, ikke er ham muligt at skaffe den nødvendige Medhjælp, og naar man har været Redaktør i en Aarrække og selv skal skrive et Blad, er det jo naturligt, at vedkommende skriver sig læns, saa at han ikke er i Stand til stadig at fylde Bladet med et saa interessant Stof, som han ellers vilde kunne gøre. Han havde derfor tænkt sig,

at man fra Statens Side vilde yde Tilskud til dette meget nyttige Foretagende, ikke Tilskud, som han selv personlig vilde faa Fordel af, men som vilde komme Bladet til gode, saa at han derved blev i Stand til at skaffe sig den fornødne lønnede Medhjælp.

Til Slut vil jeg omtale et andet Spørgsmaal, om hvilket der har været forhandlet mellem Ministeren og Finansudvalget, det vedrører Arbejderne og Funktionærene ved den grønlandske Handel. Disse Folk ønskede meget gerne, at der ogsaa for deres Vedkommende kunde blive givet en Pensionslov. Der har været ført Forhandlinger om denne Sag, jeg tror siden Slutningen af 90erne. Det ærede Medlem fra Kolding (Enevold Sørensen), som den Gang var Medlem af Finansudvalget og Ordfører for Tillægsbevillingsloven, udtalte da, at man burde give en Pensionslov for disse Folk, — saa længe har Sagen altsaa været fremme, men endnu er det ikke lykkedes at løse den. De Understøttelser, som gives disse Folk ere meget smaa, jeg skal saaledes oplyse, at f. Eks. en Skibsfører under den grønlandske Handel ikke kan opnaa højere Understøttelse end 800 Kr. Jeg synes dog, at det er en ganske uanstændig Understøttelse at byde en gammel Sømand, der har pløjet Søen under saa farlige Forhold, som netop disse Folk gøre det. Disse Folk kunne ikke sammenlignes med Marineofficerer. I Marinen byder man ikke en Kaptajn 800 Kr., saa skulde vi nok høre et Hyl, der vilde blive over noget saadant! Nej, det er ganske anderledes Lønninger og Pensioner, man byder de Herrer, skønt den Sejlads, de udføre, foregaar under ganske anderledes trygge og gode Forhold; de sejle om Sommeren i Magsvejr, men disse Folk gaa op til Grønland med Sejlskibe, og der er sikkert ingen danske Sømand, som fare under saa farlige og saa vanskelige Forhold som netop de Skippere, der gaa op til Grønland. Deres Lønninger ere ogsaa højst mærkelige. De have en Grundløn, som ikke er ret høj, og saa have de det øvrige blandt andet i Ducører, dels for første Rejse og dels, hvis de ere heldige med deres Ture og kunne faa to Ture om Sommeren med samme Skib, for den anden Rejse, hvorved Ducørerne naturligvis blive noget større. Hvis nu Ministeren vilde være med til at give en Pensionslov for Funktionærer her, vilde jeg henstille, at den blev saaledes, at den kom til at omfatte ikke alene deres Grundløn, men den virkelige Fortjeneste, de have